

Arrest

nr. 240 156 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 augustus 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 september 2018.

1.2. Op 19 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 december 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Shalatak, gelegen in het district Mehtarlam van de provincie Laghman.

U bent afkomstig uit een landbouwersfamilie. Uw familie bezit enkele velden in de omgeving van uw dorp die jullie verpachten aan landbouwers. Zelfde zorgde u voor de koeien.

In uw regio waren de taliban actief. Ze kwamen regelmatig naar jullie dorp en vroegen de inwoners om hen te voorzien van voedsel of hen geld te geven. Tot ongenoegen van de dorpingen sloegen ze daarbij mannen die hun baard scheerden. In 2017 werden met de hulp van een zekere D., een commandant bij de lokale politie uit een naburig dorp, twee checkpoints opgericht in de omgeving van uw dorp. Verschillende mensen uit uw dorp werden ingeschakeld bij de werking van die checkpoints. Zo kreeg u de taak om twee keer per dag water naar die checkpoints te brengen.

Eén van de twee checkpoints die u voorzag van water, stond onder commando van de twee zonen van D.. Bij dat checkpoint werd u af en toe gevraagd om gedurende een tweetal uur de bewaking over te nemen zodat de wachters hun positie konden verlaten om cricket te spelen.

Drie à vier maanden na het oprichten van de checkpoints werd u aan het checkpoint van de zonen van D. opnieuw gevraagd om de bewaking over te nemen zodat ze cricket konden gaan spelen. Toen ze van hun wedstrijd terugkwamen, vertelden ze dat het heel moe waren van het spelen. Ze vroegen ze u om die nacht bij hen te blijven en hen bij te staan bij de bewaking van het checkpoint. U aanvaardde en bewaakte die nacht het checkpoint. Om twee uur 's nachts werd jullie post plots aangevallen door de taliban. Nadat er een explosie gebeurde, liep u weg en ging u schuilen in een maisveld. Na 15 minuten verminderde het schieten. Vervolgens werd u gebeld door commandant D.. Hij beschuldigde u ervan dat u informatie over het checkpoint had doorspeeld aan de taliban en dan was weggelopen. U liep naar het huis van uw oom. Nadat u hem vertelde wat er gebeurd was, verborg hij u in de velden en zei hij u dat u zich schuil moest houden. De volgende dag kwam de politie naar het huis van uw oom. Ze vertelden dat de zoon van commandant D. was omgekomen bij de aanval en dat u werd verdacht van samenwerking met de taliban. Na hun vertrek kwam ook commandant D. naar het huis van uw oom. Hij was op zoek naar u en sloeg uw oom toen die zei dat hij niet wist waar u was. De commandant zei dat hij u overal zou vinden en u zou doden.

Hierna bracht uw oom u op de hoogte van de situatie. Hij zei dat u werd gezocht door de politie en door commandant D.. Daarnaast werd u ook gezocht door de taliban omdat u logistieke steun verleend had aan de lokale politie. Uw oom zei u dat het land moest verlaten en regelde een smokkelaar. U verliet Afghanistan aan het einde van de zomer van 2017.

Via Iran en Turkije reisde u verder naar Europa. Op 21 augustus 2018 kwam u aan in België. Op 6 september 2018 diende u hier een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw taskara, 12 foto's die werden genomen toen u de bewaking van het checkpoint tijdelijk had overgenomen en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In de eerste plaats is het erg opvallend dat u er niet van op de hoogte blijkt te zijn dat er in uw regio gestemd kon worden tijdens de presidentsverkiezingen van 2014. Gevraagd waar de mensen uit uw dorp konden stemmen tijdens die verkiezingen, geeft u aan dat er enkel in de 'bazaar' kon worden gestemd, maar niet in dorpen omdat de mensen bang waren van de taliban (CGVS 1, p. 27). Eerder in het persoonlijk onderhoud was al gebleken dat u met de term 'bazaar' verwijst naar de provinciehoofdstad Mehtarlam (CGVS 1, p. 6). Ter bevestiging gevraagd of er enkel in Mehtarlam kon worden gestemd, en dus niet in de dorpen tussen Shalatak en Mehtarlam, verklaarde u bevestigend dat er niemand ging stemmen in de dorpen waartoe de taliban toegang hadden. Gevraagd in welke dorpen er dan wel kon worden gestemd tijdens die verkiezingen, verklaart u daar geen informatie over te

hebben, maar geeft u aan dat u denkt de mensen misschien enkel in de dorpen dicht bij de 'bazaar' hebben gestemd. Geconfronteerd met de informatie dat er ook Shahmangal, een buurdorp van Shalatak, kon worden gestemd, verklaart u enkel dat u daar niets over weet (CGVS 1, p. 27-28). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt evenwel dat er toen gestemd kon worden in de moskee van Shahmangal en dat daar die dag in totaal 647 mensen hun stem zijn gaan uitbrengen. Dit staat volledig haaks op uw bewering dat de inwoners van uw regio uit vrees voor de taliban toen niet durfden te stemmen in de dorpen die niet vlak naast de provinciehoofdstad lagen. Dat u de toestand in de dorpen rondom uw voorgehouden woonplaats volledig verkeerd inschat, doet in ernstige mate afbreuk aan uw voorgehouden herkomst uit Shalatak.

Daarnaast is het erg opmerkelijk dat u nog nooit gehoord heeft van de man die van 2012 tot 2015 aan het hoofd stond van de taliban in de provincie Laghman. Wanneer u de namen "Amin Jan Kuchai" en "Aminullah Kuchai" te horen krijgt, zeggen deze namen u helemaal niets (CGVS 2, p. 13-14). Amin Jan Kuchai - ofte Aminullah Kuchai - was nochtans de schaduwgouverneur van de provincie Laghman vooraleer hij begin november 2015 werd gearresteerd (zie administratief dossier). Het is onwaarschijnlijk dat u nog nooit iets gehoord heeft over deze schaduwgouverneur.

Gevraagd of u een schrijn kent dat "Sultan Baba" heet, verwijst u eerst naar het Sultan Ghazi Baba-schrijn dat u in de stad situeert. Opnieuw gevraagd of u een schrijn kent dat Sultan Baba heet en zich in uw eigen regio bevindt, stelt u daar geen informatie over te hebben en geeft u aan dat er één schrijn en kerkhof in uw dorp is dat Ham Sam Baba heet (CGVS 2, p. 13). Dit is opmerkelijk aangezien uit de objectief beschikbare informatie blijkt dat het Sultan Baba schrijn zich niet ver bevindt van het dorp Shalatak en zich op slechts twee kilometer van het door u vermelde schrijn Ham Sam Baba ofte Sam Baba bevindt (zie administratief dossier).

Gevraagd naar wie begraven is in het schrijn van Mehterlam Baba, stelt u dat Mehtarlam daar zelf begraven ligt. Gevraagd om over die persoon te vertellen, stelt u enkel dat het een schrijn van het verleden is en u daar geen informatie over heeft. Wanneer u erop gewezen dat het een belangrijk schrijn is aangezien de provinciehoofdstad ernaar is vernoemd, stelt u dat u daar geen informatie over heeft en geeft u louter aan dat het een graf is waar mensen op bedevaart gaan (CGVS 2, p. 13). Echter, uit de objectief beschikbare informatie, blijkt dat het schrijn van Mehterlam Baba het graf is van Mehterlam ofte Lamech, de beweerde vader van de profeet Noah (zie administratief dossier). Het is zeer opmerkelijk dat u niets kunt vertellen over de persoon Mehterlam, zeker aangezien de provinciehoofdstad en uw district naar hem zijn vernoemd.

Voorts is het erg opmerkelijk dat u nog nooit van Lal Khanabad heeft gehoord (CGVS 2, p. 14). Nochtans is dit de naam van het centrum van het aangrenzende district Qarghayi en bevindt die plaats zich niet ver van uw dorp. Wanneer u met deze informatie wordt geconfronteerd, stelt u dat u daar geen informatie over heeft en dat niemand u daar ooit iets over heeft verteld (CGVS 2, p. 14). Indien u daadwerkelijk u volledige leven in Shalatak zou hebben doorgebracht, is het geenszins aannemelijk dat de naam van het administratief centrum van een naburig district bij u totaal geen belletje doet rinkelen. Te meer daar die plaats maar iets meer dan vijf kilometer verwijderd is van uw voorgehouden woonplaats.

Bovendien is het erg opvallend dat u nauwelijks informatie heeft over de verstrekkende gevolgen voor uw regio van herkomst die de interventie van de Sovjet-Unie in de Afghaanse burgeroorlog met zich meebracht. Zo blijkt uit informatie van het UNHCR dat er in maart 1984 of 1985 in uw regio een enorme slachtpartij heeft plaatsgevonden die leidde tot een uittocht van de bevolking waarna hele dorpen leeg kwamen te staan. Naar schatting 95% van de inwoners zou toen de regio hebben verlaten. Uit een rapport van UNHCR uit 1989 blijkt dat de dorpen Zerani, Farmankhel, Tara Khel, Shalatak en Shamangal toen volledig leeg stonden en de velden er niet werden bewerkt. U verklaart evenwel dat uw ouders altijd in Shalatak hebben gewoond en u heeft nooit vernomen dat uw familie ooit ergens anders zou hebben gewoond. U bent er niet van op de hoogte dat veel mensen uit Shalatak, in de periode voor of na uw geboorte, uw dorp hadden verlaten. Het enige wat u over het gedrag van de Russen in die periode hebt vernomen is dat ze een fort hebben aangevallen, ongeveer tien minuten verwijderd van uw huis, en dat ze daar iedereen, waaronder ook vrouwen en kinderen, hebben vermoord met handgranaten. Dat fort zou tot op heden nog steeds een ruïne zijn. U kunt geen informatie meedelen over andere feiten die de Russen toen hebben gepleegd (CGVS 1, p. 26-27). Dat u niet op de hoogte bent van het feit dat uw dorp in de jaren '80 jarenlang leeg heeft gestaan nadat er een slachtpartij was aangericht onder de lokale bevolking is erg opvallend en doet afbreuk aan uw voorgehouden herkomst uit Shalatak.

Wat betreft de door u voorgelegde taskara waarmee u uw voorgehouden herkomst uit Shalatak wil aantonen, moet worden opgemerkt dat het erg opvallend is dat u op het moment van uw asielaanvraag op 6 september 2018 dat document nog niet bij u had en u toen opgaf dat u 25 jaar oud was (Inscription; bijlage 26). Toen u drie maanden later opnieuw werd uitgenodigd voor uitgebreidere verklaringen op de DVZ, en u wel al in het bezit was van uw tasakara, verklaarde u plots dat u niet 25 maar 29 jaar oud was, de leeftijd die u op basis van dat document zou hebben (Verklaring DVZ, vraag 4 en 25). Er wordt dan ook vermoed dat u uw verklaringen over leeftijd hebt aangepast naar de gegevens die op dat document staan vermeld en dat u na uw aankomst in België werd opgestuurd. Toen u werd geconfronteerd met uw wijzigende verklaringen omtrent uw leeftijd, opperde u dat u toen misschien een fout hebt gemaakt of dat het destijds verkeerd werd genoteerd, maar dat u in werkelijkheid 29 jaar bent. Gevraagd of u uw verklaringen over uw leeftijd had aangepast nadat u dat document uit Afghanistan had ontvangen, ontkende u dat (CGVS 1, p. 6). Deze vaststelling doet evenwel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden identiteit en herkomst uit Shalatak. Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag.

Daarnaast werd er ook een onregelmatigheid vastgesteld bij de door u voorgelegde enveloppe die u had ontvangen uit Afghanistan. Die werd u opgestuurd door uw oom H. A. (CGVS 1, p. 16). Als adres gaf die persoon Laghman province, Shalatak 'valleye' op. De postcode die daarbij werd genoteerd is 2601. Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt evenwel dat de postcode voor Shalatak en het volledig district Mehterlam 2701 is. De door uw oom genoteerde postcode is die van Jalalabad, de provinciehoofdstad van de naburige provincie Nangarhar.

Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat het CGVS geen enkel geloof hecht aan uw verklaringen over de omstandigheden waardoor u af en toe moest instaan voor de bewaking van een checkpost van de lokale politie nabij uw dorp. Dat u gedurende een periode van drie à vier maanden ongeveer twee keer per week voor een tweetal uur de bewakers van een checkpost nabij uw dorp moest aflossen omdat zij cricket wilden spelen, raakt kant noch wal (CGVS 1, p. 20). Te meer daar u verklaart dat de bemanning van die checkpost dan afdaalde naar het cricketterrein dat zich vlak naast uw dorp bevindt en de inwoners van uw dorp dan konden zien hoe de mannen die instonden voor hun veiligheid gedurende een tweetal uur een partijtje cricket kwamen spelen naast hun huizen (CGVS 2, p. 9). Gevraagd hoe de inwoners van uw dorp reageerden toen ze hun bewakers daar zagen spelen, antwoordt u dat niemand hen daarmee kon confronteren. Gevraagd of de ouderen van uw dorp de commandant die verantwoordelijk was voor het beheer van de twee checkposts aan weerszijden van uw dorp daar niet op konden aanspreken, stelt u dat ze dat misschien konden, maar dat ze niet wilden (CGVS 2, p. 9). Deze gang van zaken is evenwel compleet onaannemelijk.

Bovendien legt u ter staving van uw beweringen omtrent uw onbezoldigde activiteiten als bewaker ad interim een tiental foto's neer waarop u met zware wapens poseert en een aantal keer te zien bent in camouflage-uniform, getooid met een munitiegordel en bottines aan uw voeten. Gevraagd of u die kledij moest aandoen van de andere bewakers, stelt u dat het mocht, maar dat het geen probleem was als u het niet deed. Gevraagd waarom u de moeite deed om u om te kleden als u daar toch maar voor twee uur moest staan, antwoordt u louter dat u die kleren soms aandeed en soms niet (CGVS 1, p. 21). Dat u allerm minst de waarheid vertelt over de omstandigheden waarin de door u voorgelegde foto's zijn genomen, blijkt verder uit de tegenstrijdige verklaringen die u daarover heeft afgelegd doorheen uw asielprocedure. Zo bleek aanvankelijk uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelinzaken (DVZ) dat u slechts éénmaal had moeten inspringen als bewaker voor de bemanning van de checkpost. Toen de ambtenaar van de DVZ die uw verklaringen optekende u erop wees dat het opmerkelijk was dat u zoveel foto's van uzelf had meegebracht waarop u gewapend te zien bent, en daarbij vroeg of u zeker was dat u maar één keer de controlepost had moeten bewaken, antwoordde u bevestigend (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bijgevolg is het erg opmerkelijk dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS plots aangeeft dat er in het verslag van de DVZ verkeerd is opgeschreven dat u maar één keer als bewaker had gewerkt aan het checkpoint. U stelt daarbij dat u daar voordien ook al als bewaker had gewerkt, maar dat zich dat toen overdag had afgespeeld (CGVS 1, p. 2). Die verklaring is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ, waar u zelfs na confrontatie bleef volhouden dat u slechts éénmaal als bewaker had gefungeerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf en activiteiten in het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehtarlam van de provincie Laghman niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een band heeft met het district Mehtarlam. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

*Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.*

*De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten*

betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 8 maart 2019 en 23 oktober 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS 2, p. 14). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

U bleef evenwel volhouden dat u uw volledige leven had doorgebracht in Shalatak en u ook de waarheid had gesproken over uw activiteiten daar (CGVS 2, p. 14-15).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Laghman heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Verzoeker voert aan enerzijds commandant B. en de politie te vrezen omdat één van de controleposten van B. werd aangevallen door de taliban toen hij daar tijdelijk de bewaking waarnam en anderzijds de taliban te vrezen omdat zij menen dat hij logistieke steun heeft verleend aan de lokale politie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij afkomstig zijn en verbleven hebben in het Afghaanse dorp Shalatak, in het district Mehtarlam van de provincie Laghman, noch aan de activiteiten die hij er zou hebben uitgeoefend. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker niet op de hoogte is van het feit dat er in zijn regio gestemd kon worden tijdens de presidentsverkiezingen van 2014; (ii) verzoeker nooit gehoord heeft van de man die van 2012 tot 2015 aan het hoofd stond van de taliban in de provincie Laghman; (iii) verzoeker geen informatie kan geven over de schrijn "Sultan Baba" die zich in zijn regio bevindt; (iv) verzoeker niets kan vertellen over de persoon Mehterlam, naar wie de provinciehoofdstad en zijn district nochtans werden vernoemd; (v) verzoeker nooit gehoord heeft van Lal Khanabad, de naam van het centrum van het aangrenzende district Qarghayi; (vi) verzoeker nauwelijks informatie heeft over de verstreckende gevolgen voor zijn regio van herkomst die de interventie van de Sovjet-Unie in de Afghaanse burgeroorlog met zich meebracht; (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (viii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden activiteiten als bewaker *ad interim* in een checkpoint van de lokale politie nabij zijn dorp nu (1) het niet aannemelijk is dat de bemanning van dat checkpoint zomaar zouden afdalen naar het dorp om een partij cricket te spelen naast hun huizen waarbij de inwoners konden zien dat de mannen die instonden voor hun veiligheid zomaar het werk neerlegden, (2) de door verzoeker voorgelegde foto's waarbij hij poseert met zware wapens en in camouflage-uniform, met munitiegordel en met bottines aan zijn voeten er

allerminst op duiden dat hij slechts *ad interim* zou instaan voor de bewaking en (3) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de hoeveelheid dat hij moest inspringen als bewaker voor de bemanning van de checkpoint.

2.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers beweerde herkomst uit het Afghaanse dorp Shalatak, in het district Mehtarlam van de provincie Laghman *prima facie* kan worden aangenomen op basis van de door hem afgelegde verklaringen en dit rekening houdend met zijn profiel als landbouwerszoon die vijf jaar scholing heeft genoten (administratief dossier, stuk 12, p. 5 en 13-16).

Zo blijkt uit lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden vooreerst dat verzoeker een zekere geografische kennis tentoonspreidt met betrekking tot zijn regio van herkomst. Gevraagd welk dorp hij

eerst tegenkomt op weg naar Mehtarlam, stelt verzoeker dat het eerste grote dorp Shamangal betreft, dat er verder een plaats met een berg en rivier zichtbaar is en dat hij met de 'riksja' 20 minuten onderweg is naar deze plaats (administratief dossier, stuk 12, p. 4-5), hetgeen zou kunnen stroken met de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stukken 3-4). Verzoeker stelt ook dat er een rivier is in de buurt van het dorp Shalatak, meer bepaald dat de Allishang- en de Alingar-rivier er samenkomen en dat de mensen deze rivier kennen als de Laghman rivier (administratief dossier, stuk 12, p. 5-6), hetgeen strookt met de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 11). Gevraagd om dorpen aan de andere zijde van deze rivier te situeren, spreekt verzoeker van "Ader Khani, Karawo, Bagha Mirza, Chardhi, Qarargah" (administratief dossier, stuk 12, p. 6), waarbij hij "Ader Khani" en "Karawo" het dichtst bij zijn dorp plaatst. Dit zou eveneens kunnen stroken met de landeninformatie, meer bepaald de op de kaarten vermelde dorpen 'Haidar Khani' en 'Karo' (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stukken 3-4). Ook weet verzoeker Panj Pai schijnbaar correct te situeren (administratief dossier, stuk 12, p. 8). Verder legt verzoeker doorleefde verklaringen af omtrent de stammen die voorkomen in Shamangal, alsook over de talen en de etnieën die figureren in zijn regio van herkomst (administratief dossier, stuk 12, p. 7-8). Daarenboven weet verzoeker de begraafplaats in zijn dorp, waar zijn vader zou zijn begraven, te benoemen en te situeren, alsook de bazaar waar mensen vee konden kopen en verkopen (administratief dossier, stuk 12, p. 12). Verzoeker verklaart voorts dat er zeven of acht jaar geleden overstromingen ontstonden en er vijf jaar geleden een aardbeving plaatsvond, waarbij zijn dorp echter geen schade kende en dat er recent geen overstromingen meer waren (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Verzoeker omschrijft evenwel dat er een beschermingsmuur werd gebouwd dichtbij zijn dorp voor de vloedstromen (administratief dossier, stuk 5, p. 10 en administratief dossier, stuk 12, p. 28). In het administratief dossier is geen informatie terug te vinden waaruit zou blijken dat deze informatie niet correct is, zodat *prima facie* kan worden aangenomen dat verzoekers verklaringen dienaangaande correct zijn.

Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat het erg opvallend is dat verzoeker nauwelijks informatie heeft over de verstreckende gevolgen voor zijn regio van herkomst die de interventie van de Sovjet-Unie in de Afghaanse burgeroorlog met zich meebracht, meer bepaald dat hij niet op de hoogte is van het feit dat zijn dorp in de jaren 1980 jarenlang leeg heeft gestaan nadat er een slachtpartij was aangericht onder de lokale bevolking, dient er vooreerst op gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat verzoekers dorp inderdaad in de loop van de jaren 1980 volledig is leeggelopen, doch dat er sprake was van een terugkeer van een deel van de bevolking in de jaren 1989 (administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 1). Bijgevolg is het aldus aannemelijk dat verzoekers ouders (kort) voor zijn geboorte terugkeerden naar het dorp Shalatak. Gelet op deze vaststellingen en rekening houdend met het feit dat verzoeker wel degelijk kon vertellen dat er in het verleden een ernstige aanslag door de Russen op zijn dorp plaatsvond, ten gevolge waarvan thans nog steeds een ruïne te vinden is in zijn dorp (administratief dossier, stuk 12, p. 27), kan worden besloten dat verzoeker wel degelijk geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn regio van herkomst. Er kan van hem immers niet worden verwacht dat hij in detail kan omschrijven wat er zich precies heeft afgespeeld in zijn regio van herkomst voor zijn geboorte.

Hoewel het opmerkelijk is dat verzoeker nog nooit gehoord heeft van Lal Khanabad (administratief dossier, stuk 6, p. 14), hetgeen nochtans het centrum uitmaakt van het aan zijn district grenzende district Qargharyi, hij geen kennis heeft van de schrijn "Sultan Baba" die zich niet ver van de door hem vermelde schrijn "Ham Sam Baba" of "Sam Baba" in het dorp Shalatak bevindt en hij niets kan vertellen over de persoon Mehtarlam, naar wiens naam de provinciehoofdstad en zijn district werden benoemd, dient erop gewezen dat – rekening houdend met verzoekers profiel als beperkt geschoolde landbouwerszoon en gelet op de aanwezige landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie') – verzoeker wel degelijk blijkt geeft van een gedetailleerde, doorleefde kennis van zijn regio van herkomst en hem bijgevolg het voordeel van de twijfel kan worden verleend. Derhalve kan worden aangenomen dat de door verzoeker tentoongespreide kennis *prima facie* volstaat om aan te nemen dat hij wel degelijk afkomstig is uit het Afghaanse dorp Shalatak, in het district Mehtarlam van de provincie Laghman.

2.2.5. Er dient echter op gewezen dat het voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming niet enkel van belang is dat er duidelijkheid bestaat omtrent zijn regio van herkomst, doch eveneens over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Immers, indien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente verblijfplaats(en), kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Daarenboven is een zicht op de eerdere verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming eveneens van belang voor de

beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats worden getoetst aan de meest recente plaats van waar de verzoeker om internationale bescherming voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam heeft verbleven en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar hij ooit in het verleden heeft verbleven, maar waar hij (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat een verzoeker om internationale bescherming vóór zijn vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan zijn oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet zijn geboorteregio, zijn regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Bovendien is een verzoeker om internationale bescherming er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs indien het plaatsen betreft waar hij niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat de asielinstanties minstens op correcte en betrouwbare wijze kunnen bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het aantonen van de plaatsen van eerder verblijf vóór de komst naar België van een verzoeker om internationale bescherming is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat de verzoeker om internationale bescherming reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

In dit verband dient erop gewezen dat er negatieve indicaties voorhanden zijn die erop zouden kunnen wijzen dat verzoeker zijn regio van herkomst eerder heeft verlaten dan augustus-september 2017.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt:

“In de eerste plaats is het erg opvallend dat u er niet van op de hoogte blijkt te zijn dat er in uw regio gestemd kon worden tijdens de presidentsverkiezingen van 2014. Gevraagd waar de mensen uit uw dorp konden stemmen tijdens die verkiezingen, geeft u aan dat er enkel in de ‘bazaar’ kon worden gestemd, maar niet in dorpen omdat de mensen bang waren van de taliban (CGVS 1, p. 27). Eerder in het persoonlijk onderhoud was al gebleken dat u met de term ‘bazaar’ verwijst naar de provinciehoofdstad Mehtarlam (CGVS 1, p. 6). Ter bevestiging gevraagd of er enkel in Mehtarlam kon worden gestemd, en dus niet in de dorpen tussen Shalatak en Mehtarlam, verklaarde u bevestigend dat er niemand ging stemmen in de dorpen waartoe de taliban toegang hadden. Gevraagd in welke dorpen er dan wel kon worden gestemd tijdens die verkiezingen, verklaart u daar geen informatie over te hebben, maar geeft u aan dat u denkt de mensen misschien enkel in de dorpen dicht bij de ‘bazaar’ hebben gestemd. Geconfronteerd met de informatie dat er ook Shahmangal, een buurdorp van Shalatak, kon worden gestemd, verklaart u enkel dat u daar niets over weet (CGVS 1, p. 27-28). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt evenwel dat er toen gestemd kon worden in de moskee van Shahmangal en dat daar die dag in totaal 647 mensen hun stem zijn gaan uitbrengen. Dit staat volledig haaks op uw bewering dat de inwoners van uw regio uit vrees voor de taliban toen niet durfden te stemmen in de dorpen die niet vlak naast de provinciehoofdstad lagen. Dat u de toestand in de dorpen rondom uw voorgehouden woonplaats volledig verkeerd inschat, doet in ernstige mate afbreuk aan uw voorgehouden herkomst uit Shalatak.”

In zoverre verzoeker benadrukt dat wanneer iemand over de verkiezingen praat hij het risico loopt om de handen afgehakt te zien worden door de taliban, hij niet op de hoogte is van stemmingen in Shahmangal, welk dorp door het leger wordt beschermd en hij met “Bazaar” bedoelde “de dorpen in de buurt van Bazaar” en dus het gebied rond de hoofdstad Mehtarlam, beperkt hij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op hoger vermelde vaststellingen en overwegingen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog voorhoudt dat het dorp Shahmangal op ongeveer 50 minuten met de auto is gelegen van zijn dorp en bijgevolg veraf is, dient erop gewezen dat dit haaks staat op zijn verklaringen zoals hij deze heeft uiteengezet tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Daarbij gaf hij immers aan dat het van zijn dorp ongeveer 20 minuten rijden was naar Mehtarlam en dat het eerste grote dorp dat hij op weg van zijn eigen dorp naar Mehtarlam tegenkwam het dorp Shahmangal

uitmaakte (administratief dossier, stuk 12, p. 4-5), zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat de reis naar dit dorp langer zou zijn dan deze naar het verder gelegen Mehtarlam.

Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

“Daarnaast is het erg opmerkelijk dat u nog nooit gehoord heeft van de man die van 2012 tot 2015 aan het hoofd stond van de taliban in de provincie Laghman. Wanneer u de namen “Amin Jan Kuchai” en “Aminullah Kuchai” te horen krijgt, zeggen deze namen u helemaal niets (CGVS 2, p. 13-14). Amin Jan Kuchai - ofte Aminullah Kuchai - was nochtans de schaduwgouverneur van de provincie Laghman vooraleer hij begin november 2015 werd gearresteerd (zie administratief dossier). Het is onwaarschijnlijk dat u nog nooit iets gehoord heeft over deze schaduwgouverneur.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de taliban tientallen personen per maand of per jaar aanwijzen, zodat het voor hem onmogelijk is om ze allemaal te onthouden, dat hij er wel van overtuigd is dat *Amin Jan Kuchai* nooit in het Shalatak-gebied is geweest en dit ook niet kan blijken uit de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker vervolgt dat de taliban die zijn gebied bezoeken slechts kleine leiders zijn, en dat *Amin Jan Kuchai* mogelijks één van de leiders van het district Alingar zou kunnen zijn. Daarnaast hekelt verzoeker dat zelfs in België maar weinig gewone burgers alle politieke vertegenwoordigers kunnen duiden en het bijgevolg onredelijk is om van een jonge Afghaan meer te eisen. De Raad wijst erop dat uit de informatie in het administratief dossier (map ‘Landeninformatie’, stukken 5-7) wel degelijk blijkt dat *Amin Jan Kuchai* ofwel *Aminullah Kuchai* aan het hoofd stond van de taliban in de provincie Laghman, waartoe verzoekers dorp behoort en dat deze in november 2015 gearresteerd werd door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Gelet op de context in de provincie Laghman, die gekenmerkt wordt door een situatie van conflict tussen AGE's (waaronder de taliban) en de Afghaanse veiligheidsdiensten enerzijds en/of AGE's onderling anderzijds, kan - ongeacht verzoekers scholing en ‘jeugdige’ leeftijd ten tijde van deze feiten (verzoeker geeft aan 29 jaar te zijn in 2018) - wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de schaduwgouverneur die in de periode van 2012 tot 2015 aan het hoofd stond in de provincie Laghman en die vervolgens gearresteerd werd door de nationale veiligheidsdiensten.

Ook met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde taskara en enveloppe zijn indicaties voorhanden die erop wijzen dat verzoeker geen waarheidsgetrouw beeld schetst.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde taskara moet worden opgemerkt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan “*Corruptie en valse documenten*” van 21 november 2017) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker zijn verklaringen aangaande zijn leeftijd lijkt aan te passen in functie van de door hem voorgelegde taskara. Immers, op het ogenblik van zijn verzoek om internationale bescherming (d.d. 6 september 2018) gaf verzoeker nog aan 25 jaar oud te zijn, daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen hij de taskara wel bijhad, plots verklaarde dat hij niet 25 maar wel 29 jaar oud is (administratief dossier, stuk 27, vraag 4). Geconfronteerd met deze wijziging, oppert verzoeker dat hij toen misschien een fout heeft gemaakt of dat er destijds iets fout werd genoteerd. Wanneer verzoeker vervolgens gevraagd wordt of hij zijn leeftijd had aangepast nadat hij zijn taskara uit Afghanistan had ontvangen, ontkent verzoeker dit en houdt hij vast aan het feit dat hij 29 jaar is (administratief dossier, stuk 12, p. 6). Dat verzoeker in het verzoekschrift dan ook plots voorhoudt dat de datum die op zijn taskara vermeld wordt niet correct is aangezien dit document op basis van een eenvoudige verklaring wordt afgegeven, waartoe hij nog verwijst naar een internetlink, ondermijnt dan ook verder de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, daargelaten deze vaststellingen, kan worden opgemerkt dat de taskara hoe dan ook slechts verzoekers identiteit en herkomst uit het district Mehtarlam in de provincie Laghman kan aantonen, dewelke *in casu* op zich niet worden betwist door de Raad.

De door verzoeker voorgelegde enveloppe bevat een onregelmatigheid die de bewijswaarde ervan ondermijnt. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen als volgt:

“Daarnaast werd er ook een onregelmatigheid vastgesteld bij de door u voorgelegde enveloppe die u had ontvangen uit Afghanistan. Die werd u opgestuurd door uw oom H. A. (CGVS 1, p. 16). Als adres gaf die persoon Laghman province, Shalatak 'valley' op. De postcode die daarbij werd genoteerd is 2601. Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt evenwel dat de postcode voor Shalatak en het volledig district Mehtarlam 2701 is. De door uw oom genoteerde postcode is die van Jalalabad, de provinciehoofdstad van de naburige provincie Nangarhar.”

De argumentatie in het verzoekschrift dat internationale postkantoren niet in alle steden beschikbaar zijn en het mogelijk is dat zijn oom naar Jalalabad is gereisd om de enveloppe naar verzoeker in België op te sturen vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat het op de enveloppe genoteerde adres een foutieve postcode bevat en kan bijgevolg geen ander licht werpen op voormelde motivering, die onverminderd overeind blijft.

Hoewel de vaststelling dat verzoeker niet weet dat er in zijn regio gestemd kon worden tijdens de presidentsverkiezingen van 2014, het feit dat hij niet weet wie de schaduwgouverneur was van 2012 tot 2015 in de provincie Laghman, alsook dat de door hem voorgelegde enveloppe en zijn verklaringen aangaande zijn taskara behept zijn met onregelmatigheden negatieve indicaties vormen met betrekking tot zijn voorgehouden recent verblijf in het dorp Shalatak, in het district Mehtarlam van de provincie Laghman, kunnen de voormelde motieven van de bestreden beslissing op zich niet volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn eerdere verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds verder zo goed als niet werd ondervraagd over andere elementen die zijn recente herkomst aanbelangen. Bijgevolg verkeert de Raad in de onmogelijkheid om te beoordelen of verzoeker zijn recente herkomst aannemelijk maakt en of dit in hoofde van verzoeker al dan niet kunnen leiden tot de toekenning van internationale bescherming.

2.2.6. Aangezien de Raad te dezen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 december 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS